

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 901/14</i>
------------------	-----------------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **16 września 2015 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Irena Mazurek (spr.)
	Sędziowie:	SSA Urszula Kocyłowska SSA Roman Skrzypek
	Protokolant	st. sekr. sądowy Anna Kuźniar

po rozpoznaniu w dniu **16 września 2015 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **H. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o wysokość renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji wniesionej przez wnioskodawczynię H. K., oraz strony pozwanej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

od wyroku **Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu**

z dnia **28 sierpnia 2014 r.** sygn. akt **III U 465/13**

oddala apelacje

Uzasadnienie

wyroku z dnia 16 września 2015r.

Decyzją z dnia 11 kwietnia 2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. , przyznał wnioskodawczyni H. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 stycznia 2013r. do 29 lutego 2016r. W podstawie prawnej decyzji powołane zostały ogólnie przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009r.

Nr 153, poz. 1227 ze zm.), w uzasadnieniu zaś faktycznym przyjętego rozstrzygnięcia wskazano na orzeczenie Komisji Lekarskiej Zakładu z dnia 18 marca 2013r.

Wnioskodawczyni H. K. odwołała się od w/w decyzji ZUS do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu .

W odwołaniu z dnia 18 kwietnia 2013r. wnioskodawczyni wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez potwierdzenie jej uprawnienia do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, zarzuciła organowi rentowemu błąd w ustaleniach faktycznych dotyczący oceny stanu jej zdrowia, jako stanu nie sięgającego granic tak określonej niezdolności do pracy, podkreślając przy tym fakt wieloletniego pobierania renty socjalnej (aż do dnia 31 stycznia 2013r.), której przesłanką było uznanie jej za całkowicie niezdolną do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 30 kwietnia 2013r. pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., wnosił o oddalenie żądania wnioskodawczyni, z tych samych względów, które legły u podstaw zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu , po rozpoznaniu odwołania wnioskodawczyni H. K. ,wyrokiem z dnia 28 sierpnia 2014r. (sygn. akt III U 465/13);

-w pkt I –zmienił zaskarżoną decyzję ZUS , przyznając wnioskodawczyni prawo do stałej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy ,

-w pkt II – zaś ,oddalił dalej idące odwołanie . Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawczyni H. K.ur. (...)z zawodu krawcowa, wykonująca ostatnio (od dnia 1 maja 2008r.) (...)w C.i pobierająca w okresach od 1 października 2003r. do 30 czerwca 2004r. i od 12 grudnia 2007r. do 31 stycznia 2013r. rentę socjalną , wystąpiła w dniu 22 stycznia 2013r. do pozwanego organu rentowego z wnioskiem o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją ZUS z dnia 11 kwietnia 2013r. przyznano H. K.prawo do dochodzonego świadczenia rentowego ,ustalając jednak – w oparciu o zgodne orzeczenia Lekarz Orzecznika ZUS i Komisji Lekarskiej Zakładu – ,iż wnioskodawczyni jest jedynie częściowo okresowo (1 stycznia 2013r. do 29 lutego 2016r.) niezdolna do pracy . Przeprowadzone w postępowaniu sądowym dowody osobowe z opinii biegłego lekarza specjalisty z zakresu medycyny pracy oraz opinii łącznej biegłych lekarzy neurologa i ortopedy (uznane przez Sąd I instancji za w pełni miarodajne , przy jednoczesnej odmowie mocy dowodowej odosobnionej w tym względzie i nie zawierającej właściwego uzasadnienia opinii biegłego lekarza ortopedy) pozwoliły z kolei Sądowi Okręgowemu w Tarnobrzegu na poczynienie | w sprawie zasadniczego ustalenia o jedynie częściowej -aczkolwiek trwałej - niezdolności do pracy odwołującej . Jak podkreślił bowiem Sąd Okręgowy - opierając się w tym względzie w zupełności na w/w zgodnych w swych konkluzjach opiniach biegłych lekarzy - choć u wnioskodawczyni przede wszystkim występuje poważny i nie rokujący żadnej poprawy deficyt ruchowy (trwałe ubytki anatomiczne i funkcjonalne lewej kończyny dolnej ,będące skutkiem powikłań pooperacyjnych usunięcia guza kości strzałkowej w 1978r. ,wykonanego w 1983r. zabiegu usunięcia tej kości ,a także przebytego i leczonego operacyjnie w 2007r. złamania kłykcia bocznego kości piszczelowej lewej oraz późniejszego złamania stawu skokowego nogi prawej) , co praktycznie uniemożliwia wykonywanie ciężkiej pracy fizycznej z obciążeniem kończyn dolnych ,to jednak powyższe nie wyklucza wykonywania przez odwołującą pracy na otwartym rynku pracy w szeregu innych niż krawcowa zawodach .W świetle więc tak poczynionego ustalenia o trwałej częściowej niezdolności do pracy wnioskodawczyni H. K.,Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w T.uznał żądanie odwołania za jedynie częściowo uzasadnione, stwierdzając- w ocenie prawnej sprawy - wystąpienie określonych w art. 12 w zw. z art. 57

i art. 59 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013r. ,poz. 1440 ze zm.) przesłanek pozwalających na ustalenie prawa H. K.do stałej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy , przy braku podstaw do uwzględnienia dalej idącego jej żądania przyznania renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy . W podstawie prawnej wyroku powołany także został art. 477¹⁴ § 1 i § 2 k.p.c.

Wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu z dnia 28 sierpnia 2014 r. zaskarżony został zarówno przez wnioskodawczynię H. K. (pkt II wyroku) jak i pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. (pkt I wyroku) . O ile więc odwołująca w apelacji kwestionowała przyjęty przez Sąd I instancji stopień jej niezdolności do pracy

(wnosząc o przyznanie renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy ,przy przeprowadzeniu dowodu z opinii innego jeszcze biegłego lekarz ortopedy ,akcentując przy tym fakt legitymowania się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności i świadczeniem pracy w warunkach pracy chronionej), o tyle pozwany organ rentowy na tym etapie postępowania zakwestionował spełnienie przez wnioskodawczynię określonego w art. 57 ust.1 pkt 3 ustawy emerytalno-rentowej warunku nabycia samego prawa do renty, i wnosząc w apelacji o zmianę zaskarżonego wyroku podkreślał ,iż w ustaleniach Sądu I instancji zabrakło tych odnoszących się do daty czy okresu powstania niezdolności do pracy odwołującej , marginalnie też zauważając ,że skarżone rozstrzygnięcie nie określa daty od kiedy ma być przyznana (podjęta wypłata) stałej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy wnioskodawczyni.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, rozpoznając apelację wnioskodawczyni H. K. i pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. zważył , co następuje;

Obie apelacje nie mogą wywrzeć pożądanego skutku .

O ile bowiem w odniesieniu do apelacji odwołującej wyniki uzupełnionego przez tut. Sąd postępowania dowodowego (dowód z łącznej opinii biegłych lekarzy ortopedy i specjalisty z zakresu medycyny pracy) potwierdziły prawidłowość ustalenia Sądu I instancji tak w zakresie stopnia jak i charakteru niezdolności do pracy skarżącej , o tyle w świetle treści zaskarżonej decyzji , zakresu odwołania , a także przewidzianego w art.477¹⁴ k. p. c. katalogu rozstrzygnięć sądowych w tej kategorii spraw , żądanie skarżącego ZUS wydania orzeczenia reformatorskiego odmawiającego wnioskodawczyni co do zasady prawa do renty jawi się jako nieuprawnione , a tym samym bezskuteczne.

I tak odnosząc się bliżej do wyżej powołanej opinii biegłych z postępowania apelacyjnego , to potwierdzenie przez opiniujących co prawda trwałej ale jedynie częściowej niezdolności do pracy H. K. trafnie uzasadnione zostało zarówno faktem podejmowania przez wnioskodawczynię pracy na otwartym rynku pracy i to nawet w wyuczonym zawodzie w okresie przerwy w pobieraniu renty socjalnej,jak również nabyciem przez nią nowych kwalifikacji zawodowych na zajmowanym od 2008r. stanowisku introligatora , która to praca – nawet przy występującej dysfunkcji narządu ruchu -może być przez odwołującą wykonywana także w normalnych warunkach pracy . Tym samym wnioskodawczyni nie utraciła zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy ,co oznacza ,że jej niezdolność do pracy nie jest całkowita

w rozumieniu art.12 ust.2 ustawy emerytalno-rentowej . W tym miejscu właściwa też będzie uwaga ,że ocena stanu zdrowia ubiegających się o świadczenie rentowe musi uwzględniać w sposób najbardziej pełny wszelkie posiadane przez nich kwalifikacje zawodowe ,a więc nie tylko te związane z wyuczonym zawodem ale również wiążące się ze wszelkimi przejawami aktywności zawodowej ubezpieczonych (o tak rozumianym szerokim pojęciu kwalifikacji zawodowych dla potrzeb rentowych , stanowi między innymi wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2008r. I UK 359/07 OSNP 2009/17-18/234). Trzeba też dodać ,że formułując konkluzję omawianej opinii biegli mieli na względzie orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności skarżącej, nie mniej

jednak nie mogło mieć ono samo w sobie przesądzającego dla wyniku sporu znaczenia jako ,że przewidziane w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych (teks jednolity Dz. U. z 2011r.,Nr 127,poz.721 ze zm.) przesłanki (kryteria) decydujące o danym stopniu niepełnosprawności są zgoła odmienne od tych przewidzianych w art. 12 i art. 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.) decydujących o niezdolności do pracy. Tym samym nie ma jakichkolwiek podstaw do stawiania znaku równości pomiędzy orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności , a całkowitą niezdolnością do pracy (tak też w bogatym orzecznictwie Sądu Najwyższego, czego przykładem mogą być chociażby wyroki tego Sądu z dnia 11 marca 2008r. I UK 286/07 OSNP 2009/13-14/178 , czy 12 marca 2014r. II UK 360/13 LEX nr 1466628). Mając więc powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny uznał pełną miarodajność w/w opinii biegłych (jako opinii pełnej, fachowej i zawierającej właściwe uzasadnienie przyjętej konkluzji), co równocześnie stanowiło o podzieleniu w pełni ustaleń faktycznych Sądu I instancji o trwałej częściowej niezdolności do pracy skarżącej H. K. , przesądzając tym samym o oddaleniu apelacji wnioskodawczyni jako bezzasadnej .

Odnosząc się z kolei do zarzutów zaskarżenia pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. ,mających zmierzać do zakwestionowania na tym etapie postępowania samego prawa odwołującej do renty , to już na wstępie przyjdzie zauważyć , że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych zakres i przedmiot rozpoznania sądowego wyznacza treść decyzji organu rentowego oraz zakres żądania odwołania , przy uwzględnieniu brzmienia jedynie dopuszczalnych rozstrzygnięć sądowych przewidzianych w art.477¹⁴ k.p.c. (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 2011r. III UZ 17/11 LEX nr 1422061). Tym samym w okolicznościach faktycznych przedmiotowej sprawy , w których pozwany organ rentowy decyzją z dnia 11 kwietnia 2013r. przyznał wnioskodawczyni od dnia 1 stycznia 2013r. prawo do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy ,a odwołanie H. K. kwestionowało jedynie ustalony przez ZUS stopień i charakter tej niezdolności , spór sądowy -siłą rzeczy -musiał ograniczać się jedynie do kwestii związanych z oceną stanu zdrowia wnioskodawczyni ,bez możliwości badania dalszych przesłanek nabycia przez w/w prawa do renty (w tym tej o jakiej mowa w apelacji ,a przewidzianej w art.57 ust.1 pkt 3 ustawy emerytalno-rentowej) , czy nawet daty podjęcia wypłaty tego świadczenia . Powyższe potwierdza powoływany wyżej katalog rozstrzygnięć sądowych (art.477¹⁴ k.p.c.) , który– przy przyjęciu dopuszczalności pełnej oceny legalności zaskarżonej w niniejszym postępowaniu decyzji organu rentowego- nie przewiduje wydania orzeczenia wzruszającego decyzję ZUSna niekorzyść odwołującej . Tylko bowiem uwzględnienie odwołania prowadzić może do zmiany decyzji organu rentowego

(art.477¹⁴ § 2 k.p.c.), w przeciwnym zaś razie sąd jest zobligowany do oddalenia odwołania (art.477¹⁴ §1 k.p.c.) . Z tego to więc zasadniczego względu apelacja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. nie mogła odnieść skutku .

Oddalenie obu apelacji (wnioskodawczyni i pozwanego organu rentowego) nastąpiło na podstawie art.385 k.p.c.